

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Mgr. Bc. J. V. M.

zastoupen Mgr. Matejem Dvořákem, advokátem
se sídlem Školská 695/38, Praha 1

proti
žalované

Česká advokátní komora

se sídlem Národní 16, 110 00 Praha 1
zastoupené Mgr. Petrou Vráblikovou, advokátkou
se sídlem Karlštejnská 518, 252 29 Lety

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 24. 10. 2018,
sp. zn. K 75/2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce byl rozhodnutím kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 29. 5. 2018, sp. zn. K 75/2016 (dále také jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), uznán vinným ze spáchání kárného provinění, za což mu bylo uloženo kárné opatření ve formě pokuty v částce 30.000,- Kč spolu s povinností k náhradě nákladů kárného řízení paušální částkou. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 24. 7. 2018.
2. V citovaném prvoinstančním rozhodnutí bylo vysloveno, že se žalobce dopustil kárného provinění tím, že dopisem ze dne 6. 1. 2016 hromadně rozeslaným spolu s formulářem plných moci jednotlivým členům Konfederace politických vězňů ČR (dále jen „**KPV ČR**“), mimo jiné pobočky Klatovy, nabízejícím těmto členům poskytnutí právních služeb záležitých v jejich zastupování ve věci „řízení o zaplacení částky jako zadostiučinění nemajetkové škody způsobené nesprávným úředním postupem Ministerstva obrany ČR a Etické komise ČR ve věci žádosti o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu“ navrhoval a sjednal s oslovenými osobami ve věci náhrady nemajetkové újmy smluvní odměnu podílem na výsledku věci ve výši 1/3 z přiznané částky, tedy:
 - a. při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě
 - b. při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesní etiky ukládající mu povinnost nesjednávat smluvní odměnu podílem na výsledku dosaženého ve věci vyšší než 25 %

čímž porušil

- § 16 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „**zákon o advokacii**“), a
 - § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 10 odst. 2, 3 a 5 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku (dále jen „**etický kodex**“).
3. Prvostupňové rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, o němž rozhodl odvolací kárný senát České advokátní komory dne 24. 10. 2018 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) tak, že podané odvolání zamítl a rozhodnutí kárné komise v celém rozsahu potvrdil. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 24. 1. 2019.
 4. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce správní žalobu, v níž napadá skutkové i právní závěry jak rozhodnutí kárného senátu (prvostupňové), tak i rozhodnutí odvolacího kárného senátu jako rozhodnutí odvolacího.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce se žalobou ze dne 19. 3. 2019 domáhá, aby městský soud rozhodnul o zrušení napadeného rozhodnutí a žalobce zprostil kárného provinění, kterého se podle svých slov nedopustil.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

6. Prvně žalobce namítá, že kárná žaloba byla původně podána pro dva skutky, přičemž v průběhu kárného řízení bylo rozhodnuto, že jeden z nich se nestal (slovy žalobce „jaksi odpadl“). V tom žalobce spatřuje nedostatky v kontrolní činnosti žalované. Uvádí, že kárný žalobce nedisponoval v době podání kárné žaloby důkazy o tom, že se staly skutky, které mu byly kladeny za vinu (což dosvědčuje pozdější rozhodnutí kárného senátu o tom, že první skutek se nestal). Rovněž ani v případě skutku, pro který byl žalobce shledán kárně odpovědný, nemohl kárný žalobce disponovat důkazy, že se stal, a proto neměla být kárná žaloba v první řadě vůbec podána.
7. K samotnému skutku, který je žalobci kladen za vinu, žalobce zdůrazňuje, že přiznaná částka ze strany Ministerstva obrany a hodnota věci ve výši 25 % jsou dva rozdílné pojmy a dvě rozdílné částky. Výše 1/3 přiznané částky ani zdaleka nedosahuje 25 % hodnoty věci, resp. žalovaného nároku. Jako příklad žalobce uvádí konkrétní věc, kdy byl za žadatelku O. M. uplatněn nárok na zaplacení částky 62 400 Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem. Po lhůtě byla klientce přiznána v řízení před Ministerstvem obrany (které obligatorně předchází soudnímu uplatnění nároku) částka ve výši 34 600 Kč. Nabízená a takto sjednaná smluvní výsledková odměna ve výši 1/3 z této přiznané částky pak činí 11 533 Kč, která představuje necelých 18,5 % hodnoty věci a je zcela jistě ve smyslu čl. 10 odst. 5 etického kodexu také přiměřená, neboť není v rozporu s obecnými zásadami o vhodnosti takové odměny.
8. Dále žalobce uvádí, že nepožadoval náhradu hotových výdajů (které mu prokazatelně vznikly), a to ani paušálně. Rovněž zmiňuje, že pokud by snad přece jen přiznaná částka byla v některém ojedinělém případě vyšší než 25 % hodnoty věci resp. nároku, pak by zcela určitě provedl novou úvahu o přiměřenosti v konkrétním případě.
9. Žalobce dále uvádí, že kárný žalobce nepředložil jediný důkaz pro své žalobní tvrzení o hromadnosti či četnosti, která by byla způsobila naplnit generální normu § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 a 10 etického kodexu resp. její blanketní hypotézu tak, aby způsobila snížení důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Kárný žalobce se omezil na pouhé konstatování blanketní hypotézy, resp. neoznačil konkrétní důkazy, které by osvědčovaly jeho obecné tvrzení. Neunesl tak své důkazní břemeno, když toto při subsidiárním použití trestního řádu leží na něm.
10. Žalobce dále tvrdí, že jeho odměna je pouhý sekundární výsledek, neboť primárním účelem jeho postupu bylo prosazování práv jeho klientů a uplatnění jimi nijak neočekávaného dalšího nároku. Žalobce tedy nabízel koncept iniciovaný a schválený KPV ČR, přičemž jeho členové na něm mohli (pokud by se rozhodli nabídku využít) pouze „profitovat“, aniž by něčeho dopředu vynaložili, a to jak z případného zadostiučinění, tak hlavně z rozpočítávání několikaleté nečinnosti Ministerstva obrany.
11. Žalobce rovněž uvádí, že v průběhu řízení obsáhle prezentoval úvahy vedoucí k jasnému závěru, že jím sjednaná odměna nemohla být nepřiměřená, k čemuž ale kárné orgány nijak nepřihlíděly. Jde například o: porovnání s advokátním tarifem, rychlost postupu žalobce s ohledem na krátké promlčecí lhůty, erudici žalobce, nutnost prokazovat výši újmy před některými obecnými soudy, četnost úkonů (cca 10 až 12 úkonů právní služby v rámci jednoho případu). Žalobce rovněž na základě vzorového výpočtu demonstruje, že pokud by se jeho odměna řídila advokátním tarifem, jeho odměna by byla několiknásobně vyšší, než tomu bylo v případě odměny sjednané podílem na výsledku věci. Z uvedeného žalobce vyvozuje, že sjednaná odměna byla vhodná a přiměřená. Právní závěr, na kterém jak kárná

žaloba, tak rozhodnutí o ní, stojí, je tak opřen o prakticky neexistující skutkový stav a rovněž o mylný závěr kárného žalobce a kárného senátu stran oprávněnosti advokáta požadovat na klientech nabízenou výši výsledkové odměny poměrem z přiznané částky.

12. Žalobce rovněž namítá, že advokátka zpochybnila pravost podpisu advokáta na založeném nabídkovém dopisu, kde absentuje také razítko, jež vždy žalobce ke svému podpisu připojuje. S touto námitkou se dle žalobce žádný z kárných senátů nevypořádal.
13. Žalovaná na žalobu reagovala vyjádřením ze dne 7. 7. 2019, kterým navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
14. K námitce ohledně postupu kárného žalobce žalovaná uvedla, že postup před podáním kárné žaloby je postupem prošetření skutečností, které následně mohou být důvodem k jejímu podání, případně prověření důkazů, které následně mají být v řízení o kárné žalobě provedeny. Kárná žaloba není rozhodnutím a jejím podkladem není dokazování. Kontrolní rada, jejíž předseda následně vstupuje do pozice kárného žalobce, pouze uvažuje skutkové a právní okolnosti, jež svědčí buď pro závěr o pravděpodobnosti existence kárného provinění anebo o tom, že se o kárné provinění nejedná. Samozřejmě, že následně může dojít k tomu, že je kárně obviněný žaloby zproštěn, protože se v žalobě uvedené kárné obvinění provedeným dokazováním neprokázalo. Takový postup zná jak trestní řád, tak i další procesní předpisy upravující správní trestání. V postupu kárného žalobce tak vady nelze shledat.
15. Dále se žalovaná vyjádřila k námitkám ohledně procesního postupu kárných orgánů. Pokud žalobce namítá, že kárný žalobce nebo kárný senát měli povinnost provádět kontrolu jeho spisů ke zjištění pracnosti a složitosti jednotlivých kauz, pak tato povinnost prvním rozhodnutím odvolacího kárného senátu ze dne 25. 5. 2017 rozhodně založena nebyla. Odvolací kárný senát ve zrušovacím rozhodnutí pouze poukázal na značnou obecnost v odůvodnění původního rozhodnutí kárného senátu a uložil mu, aby jasně a detailně rozebral jednotlivé případy, ohledně kterých byla dotčená odměna sjednána a zdůvodnit, proč v tom kterém případě by měla být považována za nepřiměřenou, a to i ve vztahu k případné její výši, pokud by byla sjednána podle advokátního tarifu. Podle žalované z odůvodnění rozhodnutí kárného senátu ze dne 29. 5. 2018 vyplývá, že tuto povinnost kárný senát při posuzování věci splnil jak obecně, tak i ve vztahu ke konkrétnímu jednání kárně obviněného.
16. Žalovaná se dále vyjádřila k námitkám žalobce spojeným s (ne)přiměřeností odměny, kdy uvedla, že námitky žalobce se týkají nikoliv posouzení přiměřenosti odměny, tj. problému, ve kterém spočívá podstata kárného provinění, nýbrž nároku jeho klientů.
17. Dále argumentuje, že stanoví-li etický kodex limit odměny sjednané tzv. *de quota litis*, činí tak s přihlédnutím ke všem žalobcem uváděným okolnostem, jenž nejsou v advokátní praxi nijak výjimečné, tím spíše, že v daném případě takto zastupoval řadu klientů s obdobným nárokem, jak dovodily kárné orgány. I přesto tento limit jednoznačně překročil. Žalovaná dále rozporuje některé konkrétní příklady úkonů právní služby a jejich hodnotu, resp. potřebnost a účelnost.
18. Žalovaná také namítá, že žalobce kárnému senátu neposkytl žádnou součinnost k tomu, aby mohlo být relevantně posouzeno jeho tvrzení stran náročnosti jeho postupu na vybraných (a dokonce jím zvolených) případech, aby mohl ilustrovat svou argumentaci o náročnosti právních služeb. Jeho tvrzení tak nebylo prokázáno, zůstalo v rovině obecných

námitek, jimž zjištěný skutkový stav nekoresponduje. Pokud za této situace vyšel kárný senát z takto zjištěného skutkového stavu, není možné uzavřít, že by on nebo následně odvolací kárný senát nedostály svým povinností. Odvolací kárný senát pak řádně přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí kárného senátu a shledal řádným jak posouzení skutkového stavu věci, tak i právní hodnocení tohoto stavu. Jak kárný senát, tak odvolací kárný senát svá rozhodnutí řádně a v souladu se zákonem odůvodnily.

III.

Posouzení žaloby

19. Žaloba byla městskému soudu doručena dne 19. 3. 2019 a byla tedy podána v zákonné dvouměsíční lhůtě. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního (kárného) orgánu.
20. Žaloba je důvodná.
21. Na základě kárného spisu má městský soud za prokázané následující skutečnosti:
22. Dne 5. 2. 2016 ředitel Sekce právní Ministerstva obrany, Odbor pro válečné veterány podal žalované na žalobce stížnost (dopisem ze dne 5. 2. 2016). Dne 1. 3. 2016 podali žalované na žalobce druhou stížnost společně předsedové poboček KPV ČR Klatovy a KPV ČR Domažlice dopisem ze dne 26. 2. 2016
23. Namítali, že žalobce se jménem své advokátní kanceláře obracel na jednotlivé členy KPV ČR s nabídkou poskytnutí právních služeb, a to jednak ve věci řízení o zaplacení částky jako zadostiucnění nemajetkové škody způsobené nesprávným úředním postupem Ministerstva obrany České republiky a Etické komise ČR a jednak ve věci žádosti o vydání účastníka odboje a odporu proti komunismu. V dopisu žalobce se uvádí, že odměna za poskytnutí právních služeb ve věci uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy by byla stanovena v souvislosti s přiznanou částkou, a to ve výši 1/3 z této částky.
24. Žalobce se k první stížnosti vyjádřil dopisem ze dne 15. 2. 2016, kde uvedl, že předmětnou nabídku právních služeb rozeslal členům KPV ČR po dohodě se svým klientem – KPV ČR, z. s. – za situace, kdy se tyto členové svého času obrátili na vedení KPV ČR se žádostí o pomoc při vyřizování žádostí o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu.
25. Ke druhé stížnosti se žalobce vyjádřil dopisem ze dne 9. 3. 2016 a dopisem ze dne 25. 8. 2016, kde mimo jiné uvedl, že se nejednalo o nevyžádanou nabídku právních služeb, nýbrž že k oslovení jednotlivých členů KPV ČR došlo z jeho strany v souvislosti se Smlouvou o poskytování právních služeb ze dne 13. 3. 2014 (založena v kárném spisu), kterou kárně obviněný uzavřel s KPV ČR. V citované smlouvě se uvádí, že jejím předmětem je závazek advokáta poskytnout KPV ČR právní služby zejména v souvislosti se zastupováním členů KPV ČR jakožto žadatelů o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu.
26. Dne 21. 7. 2016 byla na žalobce podána kárná žaloba, která mu kladla za vinu, že hromadně rozeslaným dopisem ze dne 6. 1. 2016 nabízel jednotlivým členům KPV ČR poskytnutí právních služeb, ačkoliv tyto osoby na něm poskytnutí právních služeb nevyžádaly. Konkrétně takto měl nabízet zastoupení v řízení o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu a v řízení o zaplacení zadostiucnění způsobené průtahy

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

v postupu Ministerstva obrany a Etické komise ČR (coby odvolací instanci) v rámci těchto řízení (1. skutek). Dále mu bylo kárnou žalobou kladeno za vinu, že v souvislosti s nabízenými službami sjednával smluvní odměnu stanovenou podílem na hodnotě věci, konkrétně jako 1/3 této hodnoty (2. skutek). Tím se měl dopustit porušení pravidel profesionální etiky advokátního stavu, která zapovídá sjednání odměny určené podílem na hodnotě věci vyšší než 25 %, a dále zakazuje nabízet poskytnutí právních služeb osobám, jež ji na něm samy nepožadují.

27. Ve své výpovědi při jednání kárného senátu dne 14. 11. 2016 žalobce mimo jiné uvedl, že kromě výše uvedené písemné smlouvy o poskytování právních služeb měl s KPV ČR uzavřenou ústní smlouvu v tom smyslu, že bude poskytovat právní pomoc jednotlivým členům KPV ČR též ve věci žádostí o poskytnutí zadostiučinění s tím, že pokud výsledkem bude nějaká finanční částka, bude tato rozdělena na tři stejné díly – mezi žalobce jakožto odměna za právní služby, mezi KPV ČR ve formě daru a mezi předmětného účastníka řízení. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že v duchu této dohody pak oslovil jím již zastoupené klienty, případně žadatele, kteří o to svého času již projevíli zájem a s takto sjednanou odměnou za právní služby se i celá akce zrealizovala.
28. Na základě písemného dotazu předsedkyně kárného senátu ze dne 15. 11. 2016 se ústředí KPV ČR prostřednictvím své předsedkyně MUDr. Kavalírové písemně vyjádřilo k rozsahu a obsahu poskytování právních služeb žalobcem, a to dopisem ze dne 7. 12. 2016. Z tohoto dopisu se podává, že KPV ČR měla s žalobcem uzavřenou písemnou smlouvu o poskytování právních služeb ze dne 13. 3. 2014, na základě které zastupoval některé členy KPV ČR v řízení o žádosti o vydání osvědčení, kteří o to projevíli zájem. Za tím účelem mu KPV ČR poskytla dokumentaci a korespondenci a vyzvala jej, aby se s těmito členy spojil, protože bylo třeba jeho písemného zmocnění. Dále se v dopise uvádí, že mimo rámec této smlouvy byla s žalobcem v létě 2015 uzavřena ústní dohoda o tom, že kárně obviněný uplatní na Ministerstvu obrany nárok na zadostiučinění za průtahy v řízeních o žádostech a že v případě, že bude zadostiučinění přiznáno, bude rozděleno na tři stejné částky, jak vypověděl žalobce. Žalobce byl tedy KPV ČR vyzván, aby v tomto duchu kontaktoval konkrétní dřívější zájemce z řad členů KPV ČR, přičemž tak se také stalo a přiznané částky byly tímto způsobem zrealizovány.
29. Kárný senát v dané věci vydal poprvé rozhodnutí ze dne 28. 2. 2017, ve kterém došel k závěru, že nebylo prokázáno, že by se žalobce dopustil prvního skutku kladeného mu za vinu. Ohledně druhého shora popsáního skutku nicméně učinil závěr, že ten se stal a žalobce se tak dopustil kárného provinění z něj vyplývajícího, jak jej popsala kárná žaloba.
30. Uvedené rozhodnutí kárného senátu napadl žalobce odvoláním a odvolací kárný senát dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí trpí vážnými vadami. Proto je rozhodnutím ze dne 25. 5. 2017 zrušil a věc vrátil kárnému senátu k novému projednání. Kárnému senátu zejména vytkl, že z odůvodnění původního rozhodnutí kárného senátu nebylo patrné, ve kterých konkrétních případech měl kárně obviněný sjednat odměnu ve výši 1/3 z přiznané částky a ve kterých konkrétních případech a z jakých důvodů považuje kárný senát takto sjednanou odměnu za nepřiměřenou. Odvolací kárný senát ve svém rozhodnutí uvádí, že v dalším řízení před kárným senátem bude nutno jasně a detailně rozebrat jednotlivé případy, ohledně kterých byla dotčena odměna sjednána, a odůvodnit, proč v tom kterém případě by měla být považována za nepřiměřenou. Kárný senát má vzít v úvahu i otázku sjednání případné mimosmluvní odměny (jak uvedl žalobce ve svém odvolání).

31. V dopisu žalované ze dne 10. 1. 2018 žalobce znovu uvedl, že kárný senát se zabýval přiměřeností sjednané odměny zcela nedostatečně, když vůbec neprovedl navrhovanou kontrolu namátkou vybraných spisů, aby zjistil pracnost, složitost a rozmanitost jednotlivých kauz a důrazně požádal o to, aby jednání kárného senátu bylo řádně připraveno.
32. V reakci na to předsedkyně kárného senátu vyzvala kárně obviněného přípisem ze dne 18. 1. 2018, aby předložil žalované soupis všech případů (kauz), kterých se týkala odměna navrhovaná (sjednaná) kárně obviněným s jednotlivými členy KPV ČR, jejíž výše je předmětem projednávání kárné věci, spolu s uvedením a specifikací jednotlivých úkonů provedených žalobcem v té které jednotlivé věci a dále spolu s vyčíslením, jakou částku by v té které věci činila mimosmluvní odměna dle advokátního tarifu (včetně paušálních náhrad).
33. Žalobce na tuto výzvu reagoval přípisem ze dne 18. 1. 2018, v němž mimo jiné uvedl: „*pro dodatečnou úvahu KŽ si dovoluji považovat za zcela vyčerpávající příklad, který jsem uvedl v odvolání proti rozhodnutí Vašeho KS ve věci samé*“. Žalobce dále mimo jiné v tomto přípisu sdělil, že v jednotlivých věcech učinil do přerušení řízení po podání ústavní stížnosti 6 až 10 úkonů ve smyslu advokátního tarifu, nepočítaje v to porady s klienty a náklady na cestovné. Rovněž navrhnul, aby bylo kárné řízení zastaveno podle § 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 244/1996 Sb., kterou se se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (dále jen „**kárný řád**“). Uvedl, že by se tak mělo stát pro nesplnění podmínky obsažené v § 7 odst. 2 kárného řádu.
34. Další důkazní materiál žalobce v kárném řízení později nepředložil.
35. Předsedkyně kárného senátu nařídila ústní jednání ve věci na den 28. 3. 2018, z něhož se žalobce dopisem ze dne 26. 2. 2018 omluvil, aniž by zároveň požádal o jeho odročení. Uvedl, že výzva předsedkyně kárného senátu ze dne 18. 1. 2018 je sama o sobě nezvratným důkazem toho, že kárný žalobce nemá a ani v době, kdy konstruoval kárnou žalobu, mít nemohl žádný konkrétní důkaz o tom, že se předmětný skutek stal.
36. Po zrušení původního termínu ústního jednání předsedkyně kárného senátu nařídila ústní jednání na den 29. 5. 2018, na což žalobce reagoval přípisem ze dne 27. 4. 2018 s tím, že opakovaně uvedl, že lze považovat za zcela vyčerpávající příklad, který uvedl v odvolání proti původnímu rozhodnutí kárného senátu a že za dané situace již po něm nemůže nikdo spravedlivě požadovat, aby vážil ke své další újmě cestu na nařízené jednání, a z jednání se omluvil, aniž by zároveň požádal o odročení jednání. Ústní jednání se konalo dne 29. 5. 2018 bez účasti kárně obviněného.
37. Následně kárný senát vydal prvostupňové rozhodnutí, které bylo napadeno odvoláním žalobce ze dne 30. 7. 2018. Toto odvolání bylo následně zamítnuto napadeným rozhodnutím, ve kterém se odvolací senát beze zbytku ztotožnil se závěry kárného senátu a jeho rozhodnutí potvrdil.
38. Při jednání soudu dne 16. 2. 2022 setrvali účastníci, resp. jejich zástupci, na svých skutkových a právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, zástupce žalobkyně navrhl zamítnutí žaloby.
39. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

40. Podle čl. 10 odst. 2 etického kodexu: „*Smluvní odměna musí být přiměřená. Nesmí být ve zřejmém nepoměru k hodnotě a složitosti věci.*“
41. Podle čl. 10 odst. 3 etického kodexu: „*Při posuzování přiměřenosti smluvní odměny se přihlédne zejména i k poměru vyjednávacích schopností a možností advokáta a klienta, k rozsahu informací klienta o poměrech na trhu právních služeb, ke speciálním znalostem, zkušenostem, pověsti a schopnostem advokáta, k povaze a době trvání vztahů mezi advokátem a klientem při poskytování právních služeb, k časovým požadavkům klienta na vyřízení věci, k obtížnosti a novosti skutkových i právních problémů spojených s věcí a k pravděpodobnosti, že v důsledku převzetí věci klienta bude advokát muset odmítnout převzetí jiných věcí.*“
42. Podle čl. 10 odst. 5 etického kodexu: „*Advokát je oprávněn sjednat smluvní odměnu stanovenou podílem na hodnotě věci nebo na výsledku věci, je-li výše takto sjednané odměny přiměřená podle ustanovení odstavce 2 a 3. Za přiměřenou nelze však zpravidla považovat smluvní odměnu stanovenou podílem na výsledku věci, pokud tento podíl je vyšší než 25 %.*“
43. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii: „*Při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě (...).*“
44. Podle § 17 zákona o advokacii: „*Advokát postupuje zejména při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesní etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesní etiky a pravidla soutěže stanoví stanoviskový předpis.*“
45. Podle § 11 odst. 1 písm. c) kárného řádu: „*Kárný senát kárné řízení zastaví, neodstraní-li kárný žalobce vady kárné žaloby ve lhůtě určené podle § 7 odst. 2 a v kárném řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat.*“
46. Podle § 7 odst. 2 kárného řádu: „*Kárná žaloba musí být podána písemně a musí obsahovat zejména popis skutku, v němž je spatřováno kárné provinění, odůvodnění a návrh na provedení důkazů v kárném řízení; v odůvodnění kárné žaloby je třeba uvést právní povinnost, jejíž porušení je kárným žalobcem vytýkáno. Neobsahuje-li kárná žaloba tyto náležitosti, vyzve předseda kárné komise kárného žalobce, aby vady podání odstranil nejpozději do 15 dnů ode dne, kdy mu byla taková výzva doručena.*“
47. Městský soud o jednotlivých žalobních bodech uvažoval následovně:
48. První žalobní bod je zjevně nedůvodný. Žalobce namítá, že kárná žaloba neměla být vůbec podána, neboť kárný žalobce neměl k dispozici informace a důkazy, které by umožňovaly její podání. Ve vztahu k této námitce městský soud uvádí, že žalobce mísí role kárného žalobce a kárného senátu (resp. odvolacího kárného senátu), jež zaujímají v rámci kárného řízení před orgány žalované.
49. Hlavní těžiště kárného procesu leží v řízení před kárným senátem, který je nadán pravomocí a zároveň povinností k opatření podkladů pro náležité rozhodnutí věci. Úlohou kárného senátu není tedy toliko projednat kárnou žalobu, ale objasnit věc tak, aby mohla být spravedlivě posouzena a rozhodnuta. Podle ust. § 15 odst. 2 kárného řádu *předseda kárného senátu činí vhodná opatření k tomu, aby jednání směřovalo k opatření podkladů pro spravedlivé posouzení a rozhodnutí věci a aby probíhalo důstojně a nerušeně; předseda senátu rozhoduje ve všech věcech souvisejících s vedením kárného řízení před kárným senátem, které nejsou zákonem nebo tímto kárným řádem svěřeny kárnému senátu nebo jinému orgánu Komory.*

50. Naproti tomu kárný žalobce reprezentuje kárnou žalobu, přičemž z koncepce kárného řízení vyplývá, že tuto žalobu podává tehdy, kdy na základě podkladů, jež má k dispozici (např. stížnost na činnost advokáta či advokátního koncipienta a vyjádření advokáta k věci) dospěje k závěru, že její podání je na místě. Je pak zcela na jeho odpovědnosti, pokud se ukáže kárná žaloba jako (ne)důvodná. V konečném důsledku však o tom, zdali kárně obviněný spáchal skutek, který je mu kladen za vinu, a zdali tento představuje kárné provinění, rozhoduje kárný senát.
51. Samotnému podání kárné žaloby tedy nepředchází komplexní a detailní objasňování věci, jež by bylo srovnatelné například s přípravným řízením trestním; k takovému postupu nemají kontrolní orgány České advokátní komory žádnou pravomoc, ani právní nástroje.
52. V daném případě tak nelze v postupu kárného žalobce spatřovat nezákonný postup. Na základě nashromážděných podkladů (dvě na sobě nezávislé stížnosti týkající se částečně stejného jednání a vyjádření žalobce k oběma z nich) učinil závěr, že jsou naplněny podmínky pro podání kárné žaloby. Kárná žaloba pak obsahovala zákonem stanovené náležitosti dle § 7 odst. 2 kárného řádu a kárný senát tedy dále nevyzýval kárného žalobce k odstranění vad podání do 15 dnů (viz větu druhou citovaného ustanovení). Městský soud na tomto místě rovněž uvádí, že ze stejného důvodu je i zjevně nesprávná argumentace žalobce, že řízení mělo být zastaveno ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) kárného řádu. V tomto ohledu tedy městský soud v postupu kárných orgánů nespatřuje nic nezákonného.
53. Městský soud k výše uvedenému dále uvádí, že rovněž závěr kárného senátu o tom, že jeden ze žalovaných skutků se nestal, pouze podporuje výše popsané „rozdělení rolí“ v rámci kárného řízení. Kárný žalobce na základě nashromážděných podkladů mohl mít důvodně za to, že se žalobce kárně provinil dvěma skutky, nicméně na základě dalšího projednání kárným senátem (a dalších získaných tvrzení a důkazů) bylo konstatováno, že první z žalovaných skutků tak, jak ho vymezila žaloba, se nestal, resp. se nepodařilo ho prokázat.
54. Nesprávná je rovněž úvaha žalobce o příměru kárného řízení k trestnímu řízení, jak již soud naznačil výše. Je sice pravdou, že některé principy či instituty jsou přiměřeně použitelné i v rámci kárného řízení, ovšem nelze určitě dovodit, že by kárný žalobce disponoval pravomocemi státního zástupce nebo že by jeho pozice byla totožná v rovině kárného řízení. Nejvíce je tento rozdíl znatelný v rovině opatrování důkazních prostředků, kde kárný žalobce má podstatně limitovanější možnosti autoritativního opatrování důkazních prostředků. V tomto ohledu tedy leží procesní iniciativa a aktivita jak na kárném senátu (ovšem ani ten není vybaven pravomocemi policejního orgánu), tak do značné míry též na samotném kárně obviněném, neboť je to právě on, kdo zpravidla disponuje největším množstvím informací a má přístup k důkazním prostředkům rozhodným pro jeho případ. Z toho důvodu by pak mělo být v jeho zájmu spolupracovat při obstarávání a předkládání tvrzení a důkazů svědčících o skutečném stavu věci, a to zejména pokud svědčí v jeho prospěch.
55. K žalobním námitkám směřujícím k posouzení (ne)přiměřenosti sjednané smluvní odměny městský soud uvádí, že po přezkoumání obsahu správního spisu dospěl k závěru, že nejsou důvodné.
56. Městský soud předesílá, že v daném případě je pro posouzení případu podstatný především procesní vývoj věci. Za stěžejní považuje městský soud okamžik, kdy bylo zrušeno první

rozhodnutí kárného senátu v rámci odvolacího řízení a věc vrácena k novému projednání. Kárný senát obdržel jasné pokyny, jakým způsobem má doplnit dokazování a na co se soustředit v rámci právního posouzení věci.

57. Lze stručně shrnout, že odvolací kárný senát vytknul prvnímu rozhodnutí ve věci jistou povšechnost a obecnost jeho úvah. Kárnému senátu vytknul absenci hodnocení otázky (ne)přiměřenosti sjednané odměny v jednotlivých konkrétních případech, když namísto toho pouze obecně odkazoval na důkazy vedené ve spisu. Odkázal také na čl. 10 odst. 5 kárného řádu, který blíže definuje přiměřenost smluvní odměny tak, že „[z]a přiměřenou nelze však zpravidla považovat smluvní odměnu stanovenou podílem na výsledku věci, pokud tento podíl je vyšší než 25 %“. Odvolací kárný senát zdůraznil (a městský soud s ním v tomto případě souhlasí), že toto pravidlo neznamena, že jakákoliv podílová odměna na výsledku věci vyšší než 25 % je nepřiměřená. Bude tomu tak **zpravidla**, nicméně existuje prostor pro dokázání, proč tomu tak v konkrétním případě nebylo. S touto úvahou věc vrátil kárnému senátu k novému projednání a uložil mu „jasně a detailně rozebrat jednotlivé případy, ohledně kterých byla dotčena odměna sjednána, a odůvodnit, proč v tom kterém případě by měla být považována za nepřiměřenou. Kárný senát přitom vezme při svém posuzování v úvahu i otázku případné mimosmluvní odměny (jak uvádí kárně obviněný ve svém odvolání), tedy zvaží přiměřenost výše odměny sjednané v tom kterém případě kárně obviněným ve vztahu k výši, jakou by činila odměna, pokud by byla sjednána v konkrétním případě mimosmluvně dle pravidel advokátního tarifu (včetně paušálních náhrad).“
58. V návaznosti na popsané instrukce odvolacího kárného senátu vyzvala předsedkyně kárného senátu přípisem ze dne 18. 1. 2018, aby předložil soupis všech případů (kauz), kterých se týkala odměna navrhovaná (sjednaná) kárně obviněným s jednotlivými členy KPV ČR, jejíž výše je předmětem projednávání kárné věci, spolu s uvedením a specifikací jednotlivých úkonů provedených žalobcem v té které jednotlivé věci a dále spolu s vyčíslením, jakou částku by v té které věci činila mimosmluvní odměna dle advokátního tarifu (včetně paušálních náhrad).
59. Na tuto výzvu reagoval žalobce přípisem ze dne 18. 1. 2018, v němž mimo jiné uvedl, že „pro dodatečnou úvahu KŽ si dovoluji považovat za zcela vyčerpávající příklad, který jsem uvedl v odvolání proti rozhodnutí Vašeho KS ve věci samé“. Následně se opakovaně omluvil z jednání kárného senátu a netrval na své osobní účasti. Setrval nicméně na své argumentaci ohledně náročnosti právních úkonů a přiměřenosti sjednané odměny, tak jak ji následně prezentoval i v podané žalobě u zdejšího soudu.
60. Právě toto procesní stadium shledává městský soud jako stěžejní pro posouzení podané žaloby. Je zřejmé, že kárný senát vyzval žalobce k doložení důkazů vztahujících se ke konkrétním kauzám, v nichž mělo dojít ke sjednání nepřiměřené odměny (a tedy spáchání kárného provinění). Samotnou skutečnost, že došlo ke sjednání odměny ve výši 1/3 podílu na výsledku věci v přibližně šesti desítkách případů potvrdil v průběhu ústního jednání sám žalobce, a městský soud ji proto má za nespornou.
61. Žalobce na výzvu předsedkyně kárného senátu reagoval pouze odkazem na svá předchozí tvrzení, ovšem důkazy nepředložil žádné (typicky advokátní spisy k jednotlivým kauzám). V tomto ohledu tedy žalobce procesně selhal, když neunesl důkazní břemeno ve vztahu k těm skutečnostem, které sám tvrdil. Pokud obecně argumentoval náročností věcí, srovnáním s úkonovou odměnou ve smyslu advokátního tarifu a dalšími okolnostmi, měl i v tomto směru také na výzvu předsedkyně kárného senátu řádně reagovat a svá tvrzení

doložit. V tomto ohledu městský soud opakuje, že z povahy kárného řízení vyplývá, že některé skutečnosti není možné obstarat jinak než součinností ze strany kárně obviněného. Žalobce však, ačkoliv byl kárným senátem vyzván k předložení důkazů, jež mohly objasnit otázku (ne)přiměřenosti jím sjednané odměny, takovou součinnost neposkytl.

62. Za situace, kdy bylo postaveno na jisto, že žalobce sjednal odměnu ve výši přesahující vyvratitelnou hranici považovanou za přiměřenou podílovou odměnu, bylo na něm, aby na výzvu předložil důkazy pro svá tvrzení. Pokud tak neučinil a setrval pouze na svých tvrzeních, nelze hodnotit jako nezákonné, že kárné orgány dospěly k závěrům, proti nimž brojí. Rozhodnutí kárného senátu je v tomto ohledu zcela přezkoumatelné, konvenuje zjištěnému skutkovému stavu a vyplývají z něj všechny relevantní úvahy. Odvolací kárný senát pojal své rozhodnutí stručně a *de facto* pouze potvrdil postup kárného senátu, což ale nepředstavuje samo o sobě vadu. Lze konstatovat, že napadené rozhodnutí dostatečně reaguje na odvolací námitky žalobce a ani v tomto nelze shledat jeho nezákonnost.
63. V souvislosti s tím se soud shledal nedůvodným i tvrzení žalobce, vyjádřené ve stanovisku, že nabízel odměnu pouze podílem z přiznané částky, nikoliv podílem na hodnotě věci, což ještě umožňuje čl. 10 odst. 5 pravidel profesionální etiky.
64. Skutečností je, že v průběhu kárného řízení žalobce několikrát argumentoval tím, že přiznaná částka ze strany Ministerstva obrany a hodnota věci jsou dva rozdílné pojmy a částky, když výše 1/3 přiznané částky ani zdaleka nedosahuje 25 % hodnoty věci, resp. nároku.
65. Tuto námitku soud shledal bezpodstatnou, neboť nekoresponduje s obsahem napadeného rozhodnutí. Žalobce sám přiznal, že ve své nabídce požadoval odměnu ve výši 1/3 přiznané částky. Přitom podle čl. 10 odst. 5 poslední věta etického kodexu platí, že *„Za přiměřenou nelze však zpravidla považovat smluvní odměnu stanovenou podílem na výsledku věci, pokud tento podíl je vyšší než 25 %.“*
66. Jelikož 1/3 je více než 25 %, přičemž obojí je vztaženo k výsledku věci – čili k přiznané částce - byl tento žalobcův požadavek evidentně v rozporu s citovanou normou pravidel profesionální etiky. Podstatné pak je, že právě za takto popsané jednání bylo žalobci kárným rozhodnutím ze dne 29. 5. 2018 a napadeným rozhodnutím ze dne 24. 10. 2018 uloženo kárné opatření. Opakované žalobcovo poukazování na údajný mylný názor kárného žalobce na výklad pojmu „tarifní hodnota“ je tedy ve vztahu k napadenému rozhodnutí zcela irelevantní.
67. Ohledně námitky, že se kárný senát nevypořádal s námitkou zpochybnění pravosti podpisu na jednom z nabídkových dopisů (včetně záležitosti absence razítka, které žalobce jako advokát ke svému podpisu připojuje), městský soud konstatuje, že tato námitka je pro posouzení věci zcela irelevantní, když otázka pravosti podpisu na nabídkovém dopisu by mohla mít význam ve vztahu k prvnímu skutku kladenému žalobci za vinu kárnou žalobou. Jelikož ale nebyl žalobce pro tento skutek kárně trestán, je vypořádání této námitky nadbytečné. Nadto není zřejmé, kdy měla být tato námitka uplatněna, neboť žalobce sám čas a místo jejího uplatnění nespécifikoval, a námitka není obsažena ani v odvolání žalobce ze dne 15. 5. 2018 proti původnímu rozhodnutí kárného senátu, ani ve vyjádřeních žalobce ze dne 10. 1. 2018, 18. 1. 2018 a 26. 2. 2018, a ani v odvolání ze dne 30. 7. 2018 proti novému kárnému rozhodnutí. Nelze tedy žalované vytýkat, že v rámci odvolacího kárného řízení nebyla taková námitka vypořádána.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

68. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná a ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul.
69. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. února 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

